

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej "W." z siedzibą w P.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej I. S.A. w P.
o wydanie decyzji zmieniającej umowę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 19 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...) z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt VII AGa (...)

1. **odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;**
3. **zasądza od powoda na rzecz zainteresowanego kwotę 540 (pięćset czterdziestu) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka

zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16 oraz z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18), lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni w orzecznictwie oraz wkład w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17 i z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18). W konsekwencji w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa „W.” w P. zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego z 9 maja 2018 r., VII AGa (...), uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być oparty jednocześnie, w ramach naruszenia tych samych przepisów, na oczywistej zasadności skargi oraz występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Jeżeli bowiem w związku z domniemanym naruszeniem przepisu występuje istotne zagadnienie prawne albo powstaje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to nie może być mowy o oczywistym (rażącym) naruszeniu tego przepisu, prowadzącym do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 lipca 2014 r., II PK 107/14; 9 kwietnia 2013 r., II CSK 586/12; 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08). Istotność zagadnienia prawnego polega bowiem

na tym, że rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16; 16 maja 2018 r., II CSK 15/18), podczas gdy oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze już *prima facie* zasługują na uwzględnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 marca 2019 r., V CSK 326/18). Tymczasem skarżąca oparła wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania na tych dwóch podstawach, wyraźnie zaznaczając w uzasadnieniu, że „poruszone zagadnienia [w części poświęconej oczywistej zasadności skargi] stanowią jednocześnie istotne zagadnienia prawne”.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Najwyższego skarżąca nie uzasadniła przekonująco żadnej z podstaw przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odniesieniu do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), skarżąca ograniczyła się do powtórzenia zarzutów stawianych przed sądami I oraz II instancji, natomiast nie wykazała, że uchybienia w zakresie stosowania art. 139 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (w brzmieniu przyjętym w Dz.U. z 2014 r., poz. 243) miały charakter kwalifikowany, czyli były widoczne bez pogłębionej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 marca 2019 r., V CSK 326/18; 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14; 22 marca 2001 r., V CZ 131/00).

W odniesieniu do wystąpienia w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżąca sformułowała je w sposób zdawkowy i ogólnikowy. Skarżąca wskazała jedynie, że istotnym zagadnieniem prawnym jest „właściwa wykładnia” art. 139 Prawa telekomunikacyjnego, a także „kwestia skutków prawnych decyzji nieostatecznych Prezesa UKE”. W pierwszym przypadku skarżąca ograniczyła się do zakwestionowania wykładni tego przepisu przyjętej przez Sąd Apelacyjny, którą w jej ocenie „trudno pogodzić z zasadami wykładni przepisów kompetencyjnych oraz standardami konstytucyjnymi”. W drugim przypadku skarżąca nie oznaczyła nawet przepisu prawnego, który wzbudził poważne wątpliwości, lecz jedynie stwierdziła, iż poglądy wyrażone przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny w sprawie „są wyraźnie nieprawidłowe i niebezpieczne,

albowiem wypaczają podstawowe pojęcia prawne materialnej ostateczności (prawomocności) oraz procesowej wykonalności decyzji”. Skarżąca nie wyjaśniła jednak, na czym dokładnie polega „wypaczenie” wspomnianych pojęć oraz dlaczego ich interpretacja jest przedmiotem realnych i poważnych trudności, które wymagają interwencji Sądu Najwyższego. W obu przypadkach takie uzasadnienie nie spełnia wymagań dla wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W szczególności nie może ono zostać uznane za wyczerpujący wywód jurydyczny, który powinien obejmować omówienie różnych sposobów interpretacji danego przepisu prawa w świetle orzecznictwa lub piśmiennictwa oraz wskazanie pogłębionych argumentów za wariantem preferowanym przez skarżącego oraz przeciw wariantowi przyjętemu przez sąd drugiej instancji (postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 550/17; 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12; 20 września 2011 r., I PK 52/11). W przypadku drugiego problemu prawnego wskazanego przez skarżącą, niespełniony został też wymóg precyzyjnego wskazania przepisu budzącego poważne wątpliwości (postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 października 2011 r., III SK 25/11; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11; 10 lipca 2014 r., II PK 257/13; 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).